Seäl liñnas on agga ſe ſeädus, et kui kegi ſurreb, peab haua eeſt paljo rahha maksma. Nenda läks ka meie noormees ja küſſis, mis kirrik aedas haua ruum piddi maksma?

Tuhhat kakssadda rubla panko, olli wastus, seſt igga jalg ehk 12 tollimaad, neljaristi maksab üks ſadda rubla.

„Se on hea“, kostis küſſija, „ſiis antke mulle 12 tolli maad, minna tahhan need 100 rubla hea melega maksta ja omma ſurnut püsti matta, ſiis ei olle ni ſuurt ja kallist hauda tarwis osta.

Jürril olli kange ſilma wallo, läks naabri Ado jure ja kaebas omma hädda, et temma keik olli ärrakatſunud, agga abbi ei olle ſanud. Naber Ado kostis: „Hilja aja eeſt olli mul hirmus hamba-wallo ja kui ma keik ollin ärra katſunud, agga abbi ei ſanud, laſkſin hamba wälja tömbada; katſo kord ſedda weel!“

C. W. Freundlich.

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1866, lk. 34